

1

De dag dat ik een hond werd

 Jessica

Het stortregende en ik verwenste mijn hoge hakken, terwijl ik mijn best deed de plassen te ontwijken. Doordrongen van het belang van mijn missie, deed ik er nog een schepje bovenop en rende ik nog harder. Het personeel van het Spiegelcafé rekende op me. En Kerrie, mijn geweldige zakenpartner, al helemaal. Ik mocht hen niet teleurstellen.

Het was eb, want er zweemde een vleugje zout in de lucht. Eén seconde liet ik me afleiden door de gedachte aan het strand dat bij ons stadje hoorde en zag ik de terugtrekkende golven en de grijze meeuwen die dansten op de wind voor me. Maar toen richtte ik me vastbesloten weer op de taak die voor me lag.

Het kantoorgebouw van Northwest Electric stond pal naast de statige ingang van het plein – een arcade met daarop de tekst: EEN GELUKKIGE HOND IS EEN SIERAAD VOOR DE MENSHEID. De boog was nu volgeplakt met de felgele posters voor het Natte Neuzenfestival, dat de volgende dag zou beginnen.

Hijgend stormde ik de dubbele toegangsdeuren van het elektriciteitsbedrijf binnen. Eerst schudde ik de ergste druppels van mijn regenjas, zodat ik geen natte spetters zou achterlaten op de papieren van de mensen die er werkten.

Ik stond in een hal met een heleboel deuren en op de muren ertussen dezelfde gele posters van een grijnzende hond met daaronder: NATTE NEUZENFESTIVAL IN MADRONA, EEN WALHALLA VOOR HONDEN. EEN WEEKEND VOL PLEZIER VOOR HONDEN IN ALLE

SOORTEN EN MATEN. Het Natte Neuzenfestival was een vaste traditie in Madrona en vond altijd plaats in het eerste weekend van september.

Ik ademde diep in en stevende op de receptiebalie af. Erachter zat een vrouw van een jaar of vijftig met kort blond haar verwoed op een stuk kauwgom te knauwen. Ze droeg een naamplaatje met daarop: MARGUERITE. Boven de rand van haar T-shirt piepte een tatoeage van een dolfijntje uit.

‘Kan ik je helpen?’ vroeg ze.

‘Ja, graag,’ zei ik, plotseling beseffend dat ik niet had bedacht hoe ik dit ging aanpakken. ‘Ik ben een van de eigenaressen van het Spiegelcafé aan de overkant van het plein. We zijn te laat met het betalen van onze rekening... en dat spijt me echt heel erg. En nu is de elektriciteit net afgesloten. Maar als we niet open kunnen tijdens het Natte Neuzenfestival, ben ik bang dat we niet genoeg verdienen om het nog langer te redden. Dus eh...’ Ik beet op mijn lip. ‘Ik ben hier eigenlijk om te bedelen.’

Marguerite knikte, liet binnensmonds haar kauwgom klappen en begon op de toetsen van haar computer te tikken. Ik vond het vervelend om naar haar te blijven staren terwijl ze bezig was, dus sloeg ik mijn ogen neer en bestudeerde de folders voor het Natte Neuzenfestival nog maar eens een keer die voor me op de balie lagen. Mijn maag kromp samen terwijl ik het overbekende lijstje met feestelijke activiteiten voor dat weekend weer doorlas: de hond-en-baasje-schoonheidswedstrijd, de behendigheidsliep, de wandeling van vijf kilometer, de gehoorzaamheidsproef, het *microchikken*, de run van twee kilometer en het eindfeest in het stadspark.

Horecazaken zoals het Spiegelcafé mochten het hele weekend een stalletje in het park bemannen, om er kortingscoupons en hapjes uit te delen. Wij waren van plan er de fantastische espresso te verkopen waar we om bekendstonden, maar als de elektriciteit in het café was afgesloten en we dicht waren, had reclame maken geen enkele zin.

Marguerite keek op van haar scherm. ‘Het Spiegelcafé? Er staat tweehonderdneegenenveertig dollar en zesendertig cent open. Wij

kunnen de elektriciteit pas weer aansluiten als die rekening is vol-
daan.’

Ik haalde de acceptgiro uit mijn tas tevoorschijn en vulde daar mijn persoonlijke banknummer op in. ‘Als de rekening is betaald, wanneer hebben we dan weer elektriciteit, denkt u?’

Schouderophalend antwoordde Marguerite: ‘Op zijn laatst morgenmiddag.’

Mijn mond voelde plotseling droog aan. ‘Morgenmiddag? Maar morgen is de eerste dag van het Natte Neuzenfestival. We missen enorm veel omzet als we niet vroeg in de ochtend open kunnen.’

Weer een schouderophalen.

Ik ademde diep in om rustiger te worden.

‘Alstublieft. Is er iets wat u kunt doen om de boel te versnel-
len? Ik weet dat we te laat met betalen zijn en dat deze situatie
aan onszelf te wijten is, maar het Spiegelcafé heeft het moeilijk en
als we dit weekend geen goede omzet draaien, moeten we slui-
ten. Alstublieft, is er een manier waarop het eerder zou kunnen?’

Marguerite wierp een korte blik op het computerscherm en
daarna op mijn acceptgiro. ‘Jessica Sheldon, dat ben jij?’

‘Ja.’ Ik hield mijn adem in en kon haar hersens bijna horen ra-
telen. Waar kende ze mijn naam toch van? Wat had er ook weer
in de *Madrona Advocate* gestaan? ‘Was jij dat niet, die honden-
hater?’ Ze keek me recht aan. ‘Ja... het Spiegelcafé... jij bent zo
tekeergegaan tegen die hondjes, is het niet?’

Ik probeerde iets weg te slikken, iets wat niet gemakkelijk is
als iemand je met zoveel afkeer aankijkt. ‘Ja,’ zei ik zachtjes. ‘Dat
was ik.’ Toen ik mijn ogen neersloeg, viel mijn blik op een foto
van twee chihuahua’s die op haar monitor was geplakt. De moed
zonk me in de schoenen. Ik wachtte af tot ze in een scheldpartij
zou uitbarsten of op z’n minst een preek van drie kwartier zou
beginnen. In plaats daarvan kneep ze haar ogen tot spleetjes.

‘Wat is er toen eigenlijk precies gebeurd? Ik bedoel, je hebt
toch niet écht een hekel aan honden? Toch?’

Ik schudde mijn hoofd, ervan overtuigd dat ze me niet zou ge-
loven. Het was moeilijk precies uit te leggen wat er was gebeurd.

Mijn hondenramp had zich vorig jaar tijdens het Natte Neuzen-festival voltrokken, op het moment dat het Spiegelcafé tjokvol klanten zat. Kerrie ontving de gasten en dirigeerde hen net zo trefzeker als een geroutineerde Las Vegas-croupier zijn kaarten schudt, naar een tafeltje. Onze serveersters raceten de keuken in en uit en namen nauwelijks de tijd om eerst te kijken, voordat ze door de klapdeurtjes holden. Ik vloog van de ene noodsituatie naar de andere. Een paar seconden nadat ik de stekker van de water spuitende espressomachine uit het stopcontact had getrokken, gaf er een kind over op tafel 6 en botsten er twee serveersters tegen elkaar op, waardoor de gasten aan tafel 11 dropen van de tomatensoep met basilicum.

Precies op dat moment vlogen alle blikken naar de deur, waar een oudere dame met een roze hoedje op en vier aangelijnde dwergkeesjes plus een Deense dog binnenkwam.

Ons beleid wat honden betreft was hetzelfde als dat van alle horecagelegenheden in Madrona: als het rustig was en niemand zich eraan stoorde, mochten goed opgevoede honden naar binnen, ondanks de gezondheidsinspectie en het feit dat ik eigenlijk nogal bang was voor honden. Maar aan de andere kant moesten alle honden als het druk was, hoe welopgevoed ook, buiten blijven.

Ik was op dat moment al nerveus en liep op de vrouw af om te vragen of ze de honden buiten wilde laten wachten, toen ze haar grip op de vijf hondenriemen verloor. De honden vlogen als dolle alle kanten op, alsof ze net uit de gevangenis waren ontsnapt. Een ervan stak zijn neus meteen diep in het kruis van een dame die aan tafel 9 zat. Een tweede schoot weg tussen de tafeltjes en verdween uit het zicht. Er flitsten onmiddellijk de meest vreselijke rampscenario's door mijn hoofd. Een slachtpartij. Bloed. Verwondingen. Kinderen met afgebeten vingers en volwassenen met stukken uit hun benen gehapt.

Vanuit mijn ooghoeken zag ik de Deense dog met zijn voorpoten op een tafel staan, terwijl hij soep slobberde uit de kom van een kind dat het uitgierde van het lachen. Een van de keeshondjes schoot met een broodje in zijn bek langs me heen en ik sprong op hem af in een poging het beestje te vangen, maar maakte geen

enkele kans. Diep vanbinnen was ik ook te bang om het dier écht te durven pakken. Een seconde later sprong ik ongeveer een meter de lucht in. Er werd aan mijn enkel gelikt!

Het café tolde om me heen. Een caleidoscoop aan gezichten, sommige lachend, andere alleen maar verwezen naar alle tumult starend. Ik zag een dwergkeesje bij een mevrouw op schoot springen en snelde erheen, van plan het beest weg te meppen, zodat de vrouw van hem verlost zou zijn. Het krenge was duidelijk op haar halsslagader uit. Maar voordat ik de vrouw kon redden, kwam de Deense dog aan galopperen; er bungelden lange kwijlslierten uit zijn bek. De bek van een menseneter.

Ik gilde. Het was zo'n horrorfilm-gil, het soort gil dat je slaakt in doodsangst. Alle gasten hoorden dat vreselijke gekrijs van me, natuurlijk, maar dat kon me op dat moment niks schelen. Zelfs al had ik het geprobeerd, dan nog had ik die gil onmogelijk kunnen inhouden.

'Rot op, gemene klotebeesten! Ik haat jullie! Ik háát jullie!'

Op dat moment werd ik verblind door een flits. Toen de lichtvlekken enigszins verdwenen en ik met mijn ogen knipperend weer iets kon zien, keek ik recht in het gezicht van de journalist van de *Madrona Advocate*.

De volgende ochtend sloeg ik de krant met angst en beven open en zag ik dat mijn vrees bewaarheid was geworden. De foto was afgrijselijk, ik stond er met slordige en stekelige piekharen op, mijn mond vertrokken in gekrijs. Ik had een lepel in mijn hand die ik als een zwaard naar de Deense dog uitstak. Onder de foto stond: *De eigenaresse van het Spiegelcafé, Jessica Sheldon, bestraft enkele honden die haar etablissement hebben betreden. Mary Beth Osterhoudt, de eigenaresse van de honden en tevens de eigenaresse van Oster organisch honden- en kattenvoer, is de hoofdsponsor van het Natte Neuzenfestival. Mrs. Osterhoudt heeft deze krant gemeld dat zij haar financiële bijdrage aan het belangrijkste festival van Madrona, meer dan 10.000 dollar per jaar, hoogstwaarschijnlijk niet zal continueren.*

Dat was een van de aller-, allerafgrijselijkste momenten van mijn leven.

Ik begreep direct dat het allemaal mijn schuld was. Zoals Kerrie zei, hadden die honden zich doodgewoon als honden gedragen en was ik degene die dol was geworden. Ik was het die alle chaos had veroorzaakt. En ik was het, mijn verlamdende, paranoïde angst voor honden, door wie de situatie was uitgelopen op een regelrechte ramp.

Madrona tegen me innemen was wel het allerlaatste wat ik had gewild. Nu had iedereen natuurlijk een hekel aan me omdat het stadje door mij de hoofdsponsor van het Natte Neuzenfestival was kwijtgeraakt. De reserveringslijn van het Spiegelcafé stopte met rinkelen. Mensen trokken hun hond weg als ze me op straat tegenkwamen. De winkeliers van Madrona vreesden voor hun omzet, de gemeente vreesde voor haar reputatie, en Kerrie en ik vreesden dat het Spiegelcafé zou moeten sluiten. Die bewering dat alle publiciteit goed is, ook de negatieve? Onzin!

Het idee dat het Spiegelcafé misschien zou moeten sluiten was niet te verdragen. Het café was de enige plek voor me die een beetje als een thuis voelde. Ik vond het echt vreselijk dat door mijn schuld alles op het spel stond. Gelukkig dwong Kerrie me er rustig voor te gaan zitten met een kopje thee en hielp ze me een ‘goedmaak’-plan te bedenken, iets waar ik me met heel mijn hart in stortte.

Ik maakte een afspraak met de gemeenteraad en bood hun mijn excuses aan. Ik stond een week lang op het plein, naast het standbeeld van Spitz – de held van Madrona – gratis hondenkoekjes uit te delen. Spitz was een dobermann die twintig jaar eerder twee kinderen uit Madrona van de verdrinkingsdood had gered. Toen hij stierf, liet de gemeente een bronzen beeld met een bijpassend hondenhok van hem maken, dat midden op het plein waaraan ook het café lag een plaatsje kreeg. Het was een plek waar heel Madrona elkaar ontmoette en de perfecte locatie om om vergeving te vragen.

Als laatste daad van boetedoening gaf ik me op als vrijwilliger om de zakelijke leiding van het Natte Neuzenfestival op me te nemen, iets waarvoor ik de hele stad moest doorkruisen om donaties los te peuteren bij mijn collega-ondernemers. En daarbij

moest ik op de sluitingsavond van het festival ook nog een toespraak houden!

Het weekend van het Natte Neuzenfestival zou een regelrechte lijdensweg voor me worden en ik had eerlijk gezegd geen flauw idee hoe ik er, zonder mezelf te klonen, ooit doorheen zou komen. Behalve de toespraak die ik moest houden, moest ik het espressokraampje van het Spiegelcafé bemannen en daarbij ook nog zo veel mogelijk festiviteiten bezoeken om daar het café te promoten door er kortingsbonnen en menukaarten uit te delen. Zoals Kerrie het zei moest ik ‘de straat op en klanten werven’. Maar zonder elektriciteit viel er natuurlijk helemaal niets te serveren, geen cent omzet te draaien. En daarbij was ik, zelfs als Marguerite me kon helpen met de elektriciteit, nog altijd doodsbang voor honden. Honden die me het hele weekend aan alle kanten zouden omringen.

‘Maar ik heb echt geen hekel aan honden,’ vertelde ik Marguerite. ‘Echt niet. Ik ben er alleen vreselijk bang voor. Ze zijn zo onvoorspelbaar. En daar word ik heel zenuwachtig van. Toen die kleine hondjes om me heen begonnen te rennen, was ik... ik raakte gewoon volkomen in paniek.’

Marguerite zweeg een tijdje. Toen zei ze: ‘Vind je het dan eigenlijk wel leuk om hier in Madrona te wonen?’

Die vraag had ik niet verwacht. ‘Tuurlijk. Natuurlijk vind ik het leuk om hier te wonen.’

‘Dan kun je maar beter zorgen dat je over die hondenfobie van je heen komt. Serieus, ik meen het. En mocht dat niet lukken, dan zou ik echt over verhuizen nadenken. Dan pas je hier helemaal niet en zul je het overal elders in Kittias County veel beter naar je zin hebben.’

Ik drukte hard met mijn handen op de balie en wachtte tot het bonken van mijn hart verminderde. Ik hield van Madrona. Ik kon uren doorbrengen met alleen maar naar de meeuwen kijken die zich lieten voortglijden op de wind, of naar de zeilboten op het water tijdens een race. Mijn beste vriendin Kerrie woonde hier. Het Spiegelcafé, het eetcafé dat we vier jaar geleden waren begonnen, was hier. Kerrie en het café waren mijn ankers. En

daarom was het zo belangrijk dat we weer elektriciteit kregen, zodat we onze zaak nog een laatste kans konden geven.

En trouwens, Madrona is een prachtig stadje dat vol staat met kantachtige esdoorns en oude stenen gebouwen. Zes jaar geleden, op mijn tweeëntwintigste en net klaar met mijn studie aan de Universiteit van Washington, bracht ik een bezoekje aan een vriendin hier en werd ik meteen verliefd op het stadje. Als de rododendrons in het voorjaar in bloei staan, slingert er een kleurig lint door Madrona. Het heeft hier precies dat kleine en gezellige waar ik altijd naar heb verlangd. Nee, ik wilde helemaal niet verhuizen!

Maar ik kon ook niet ontkennen dat Marguerite gelijk had. Madrona is gek op honden en ik had juist een hondenfobie. De rest van Madrona werd door de rest van Kittias County als hartstikke gestoord beschouwd, hoewel ons stadje heel goed scoorde bij festiviteiten als het Natte Neuzenfestival. Toen de gemeenteraad zelfs vóór een verordening stemde die erin voorzag dat honden overal naar binnen mochten – in horecagelegenheden, in winkels en in openbare gebouwen, sloeg de gezondheidsinspectie volkomen op tilt. Maar ze konden er niets tegen beginnen. Madrona had haar identiteit gekozen... en die had duidelijk een natte neus.

‘Ik vind het geweldig hier,’ zei ik zachtjes. ‘En ik wil absoluut niet weg.’

Marguerite sloeg haar armen over elkaar. ‘De eerste stap naar herstel is de erkenning van het probleem. Je moet eraan werken. Als je je probleem negeert, wordt je leven alleen maar steeds beperkter. Zo gaat dat met angst. Het verwoest je leven.’

Zoë

Ik heb me verstopt in het hok van de glimmende hond en houd mijn oren plat tegen mijn kop gedrukt. Ik ben overal geweest vandaag en voel me moe en hongerig. Dus probeer ik een dutje te doen. Maar ik schrik steeds wakker. Eerst van de bladeren aan een boom die opeens beginnen te ritselen, daarna van een bloem

die over de grond naar me toe rolt. En toen dacht ik dat ik een hond zag! Maar die veranderde in een paraplu.

Het regent en ik hou van regen. Mensen meestal niet. Er loopt een vrouw op tikkende hakken langs me heen, helemaal weggedoken in haar jas. Ik steek mijn snuit een klein stukje het hondenhok uit en snuif en snuif, zo diep ik kan. Ze ruikt vriendelijk. Als een warm huis. En ze ziet er aardig uit, hoewel ze erg snel voorbijloopt. Maar ik ben sneller. Ik kruip het hondenhok uit en drentel achter haar aan. Misschien helpt ze me wel naar huis te komen. Of geeft ze me iets te eten. Of zal ze me afdrogen met een grote, zachte handdoek.

Ze rent op een deur af. Dat vind ik reuzespannend. Ik ben dol op deuren! Ik hoop dat ik met haar mee naar binnen mag. Misschien zijn mijn ouders wel achter die deur. Die zijn graag binnen. Ik vind het binnen én buiten heerlijk. Allebei.

Als we bijna bij de deur zijn, zij voorop en ik erachter, word ik verblind door een lichtflits. Ik draai me geschrokken om en met mijn staart tussen mijn poten spurt ik terug naar het glimmende hondenhok.

Jessica

Ik liep met gebogen hoofd terug over het plein. Het regende nog altijd gestaag en ik dook diep weg onder mijn capuchon. Hoe moest ik Kerrie vertellen dat de elektriciteit nog wel de hele dag afgesloten zou blijven?

Ik was bijna bij ons eetcafé toen de hemel oplichtte door een felle bliksemschicht. De stormachtige grijstinten om me heen verbleekten een moment tot overbelichte pasteltinten. Het licht was verblindend, zoiets als de flits van een fotocamera recht in je ogen. Op bijna hetzelfde moment was er een donderklap. Oorverdovend.

Ik zag en hoorde niets meer, maar rende door en vond intuïtief de weg naar het Spiegelcafé. Ik rukte de deur open en vluchtte hijgend naar binnen.

Met kippenvel over mijn hele lijf en mijn rug stevig tegen de deur aan gedrukt, draaide ik voorzichtig mijn hoofd om, om naar buiten te kijken. Het plein was duister, vreemd duister voor een zomerochtend. Maar ik zag geen bliksemflitsen meer.

Gek...

Ik draaide mijn hoofd weer om en keek het donkere café in. De moed zonk me in de schoenen. Het was kwart over acht 's morgens en onze lichten waren uit. Een nachtmerrie voor de eigenaar van een horecagelegenheid. Iemand had het bordje op de voordeur omgedraaid. GESLOTEN, stond er nu. Normaliter was het op dit moment spitsuur met de ochtendkoffie, maar vandaag niet. Zonder elektriciteit konden we niets.

Met een diepe zucht luisterde ik naar de doodse stilte in ons eetcafé. Het was er in ieder geval brandschoon. Hier, op deze kleine vijfhonderd vierkante meter, voelde ik me beter thuis dan in mijn eigen appartement. Ons Spiegelcafé bestond uit twee ruimtes met een gezamenlijke ingang waar de mensen werden ontvangen en een tafeltje kregen toegewezen. Links was het eetgedeelte met vijftien houten tafeltjes, die nu leeg waren en wachten op de drukte die niet zou komen. Rechts was de koffiebar met een vitrine met broodjes en gebak, de goedkopere etenswaren die de laatste tijd het beste verkochten. Behalve vandaag, omdat zelfs de koffiebar gesloten was.

Ik rukte mezelf los uit mijn gepieker en ging op zoek naar Kerrie. Maar eerst liep ik even de wc in om een plens water in mijn gezicht te gooien. Iemand had overal kaarsen aangestoken en er scheen licht onder de deur door. Toen ik binnenkwam zag ik Naomi, onze souschef, bij de wasbakken staan. Ze stond met haar rug naar me toe en praatte in haar mobiele telefoon. 'Tja, ik weet het niet,' zei ze. 'Het gaat snel bergafwaarts, dat is zeker. Ze konden zelfs de energienota niet betalen. Het zou natuurlijk verstandig zijn als ik nu een andere baan ging zoeken, terwijl ik nog...'

Al pratend draaide ze zich om en toen ze mij in het oog kreeg, stopte ze midden in haar zin. 'Eh, ik moet hangen. Doei,' zei ze snel en ze klapte het toestel dicht. We keken elkaar aan, allebei nogal ongemakkelijk.

Ik deed mijn mond open. En weer dicht. Het liefst had ik haar gerustgesteld en gezegd dat ze het mis had, dat het Spiegelcafé nog wel honderd jaar zou bestaan en dat ze altijd van haar loon op aan kon. Maar zo was het niet en ik kon niet liegen tegen haar. Ik vond het vreselijk te zien dat ons personeel zich zorgen maakte om hun baan. Naomi had twee kinderen. De huur moest betaald worden. Het overblijfgeld voor de kinderen...

‘Het spijt me, Naomi,’ zei ik, met een stem die schor klonk van emotie. Ik kreeg een rotgevoel in mijn maag. ‘Het spijt me echt heel erg. We doen onze uiterste best, maar we staan er niet goed voor. Als we weer elektriciteit hebben en een goede omzet draaien tijdens het Natte Neuzenfestival, komt het misschien wel goed.’ Ik glimlachte en besepte dat dit wel heel luchtkasteelachtig klonk. Was het wel fair om haar hier te houden, aan het werk op een zinkend schip, terwijl ze haar tijd en energie ook in iets nieuws kon steken? We hadden haar al meer taken gegeven: nu het zo stil was in het restaurantgedeelte, had Kerrie haar gevraagd om het bakwerk voor de vitrine te verzorgen. Dat bespaarde ons geld, omdat we dan het gebak niet meer hoefden te bestellen. Maar koekjes en taarten bakken was niet het werk waarvoor Naomi was aangenomen. ‘We zullen alles op alles zetten om het Spiegelcafé open te houden. Ik wil absoluut zien te voorkomen dat je je baan kwijtraakt.’

Naomi legde haar hand op mijn arm. ‘Goh, Jess, dat weet ik wel. Ik werk veel liever voor Kerrie en jou dan voor wie dan ook. Ik probeer gewoon praktisch te zijn, dat is alles. Voor mijn kinderen en zo. Maar jullie zijn de beste werkgevers die ik ooit heb gehad.’ Ze gaf me een knuffel.

Toen ze me weer losliet, stonden er tranen in mijn ogen. ‘We komen er wel doorheen,’ zei ik, vurig hopen dat dat inderdaad zo zou zijn. ‘En bedankt dat je zo trouw bent.’

‘Tuurlijk,’ zei ze met een ‘het is goed’-blik in haar ogen. ‘En maak je maar niet druk, Jess. Voordat Hot Max zijn koffie komt halen, hebben we hier alles weer aan de gang. Wedden?’

Ik bloosde. Hot Max, een superlekker ding en een klant van ons, kwam iedere ochtend om negen uur een espresso halen. Zijn

komst maakte altijd mijn hele dag goed. Als de elektriciteit niet werd aangesloten en ik hem die ochtend niet zou zien, werd deze dag geheid een opeenstapeling van teleurstellingen.

Zucht... Hot Max... Om te beginnen had hij de edele jukbeenderen van een trots indianenstamhoofd. In mijn geheime fantasieën kuste ik hem op een van die prachtige jukbeenderen (in mijn verbeelding voelde zijn huid altijd koel aan door een frisse bries) en liet ik daarna mijn lippen langzaam naar beneden glijden – naar zijn mond, zijn hals en nog verder... Alleen de gedachte al deed mijn hart sneller kloppen.

Maar Max had natuurlijk meer dan alleen geweldige jukbeenderen. Hij was lang – doorgaans langer dan de andere klanten in de rij – en had inktzwart haar en bakkebaarden die hij keurig kort hield. En donkere ogen waarin je helemaal kon verdrinken als je niet oppaste.

Naomi en ik liepen allebei de wc-ruimte uit en botsten in de gang bijna tegen Kerrie op; ze hield een brandende kaars in haar hand. Kerrie is een topkok, maar wat het meeste in het oog springt aan haar, is haar kledingstijl. Ze is midden veertig, heeft een scherpe asymmetrische coupe en bezit een stuk of vijftig verschillende brillen, de ene nog opvallender dan de andere. Die dag droeg ze een dikomrande, groene bril die wat kleur betreft goed bij haar bungelende oorbellen paste. Na één blik op ons zei ze: ‘Hé, meiden, niet van die sombere gezichten. Het is hier al donker genoeg.’

En precies op dat moment sprongen de lampen aan! We stonden allemaal even met onze ogen te knipperen vanwege het plotselinge felle licht.

‘Yes! Ze doen het weer!’ Kerrie keek me stralend aan. ‘Goed gedaan, Jess! Het is je gelukt! Kunnen we toch open vandaag.’

‘Hoera, hoera,’ juichte ik, terwijl ik me voornam een ‘10 gratis koffie’-kaart als bedankje naar Marguerite te sturen. Ik haastte me naar de voordeur om snel het bordje met GESLOTEN erop om te draaien en alles op te starten. Sahara, onze barista, kwam naast me achter de koffiebar staan, klaar om te beginnen met haar werk. Ze was een meester in het bereiden van alle ingewikkelde koffievariaties die we in ons assortiment voerden. Naomi

en Kerrie waren intussen in de keuken druk bezig croissants en zoete broodjes in de oven te leggen.

Langzaamaan begonnen de klanten binnen te druppelen en durfde ik weer adem te halen. De verkoop van alleen koffie en dergelijke leverde natuurlijk niet genoeg omzet op om de zaak open te houden, maar in onze situatie waren alle beetjes meer dan welkom.

Het was vijf over halftien toen Max binnenkwam. Gewoonlijk kijk ik de hele ochtend naar hem uit, maar vandaag had ik het zo druk dat zijn komst me verraste. Net op het moment dat Sahara naar het magazijn was gegaan om Kerrie ergens mee te helpen, stond hij opeens voor me. Meestal doe ik mijn haar nog even goed voor zijn komst en zorg ik ervoor dat ik op een goede plek sta vanwaaruit ik hem vanuit mijn ooghoeken kan bekijken en, zogenaamd verdiept in mijn taak, niet opval. Melk opstomen is bijvoorbeeld perfect. Of de tafeltjes schoonmaken. Op die manier kan ik heimelijke blikken op hem werpen en geregeld een glimp van die prachtige jukbeenderen opvangen, voordat ik mijn ogen weer veilig richt op de melkstomer of het tafelblad. Als hij dan eenmaal voor de koffiebar stond, hield ik de rest van de tijd dat hij binnen was mijn ogen neergeslagen. Ik durfde geen oogcontact met hem te maken. O nee, ik moest er niet aan denken.

Het is niet dat ik zo verlegen ben, of bang voor mannen, of iets dergelijks. Met andere mannen kan ik gewoon kletsen en flirten, geen probleem. Maar met Max is het ingewikkeld. Méér dan ingewikkeld. Max is namelijk niet alleen de aantrekkelijkste man van Madrona, maar ook de dierenarts hier. En omdat ik bekendsta als de grote hondenhater van dit stadje, ben ik natuurlijk staatsvijand nummer één in zijn ogen.

Toen hij binnenkwam, stond ik in mijn eentje bij de espressomachine en toen hij zo opeens voor me stond, was ik in een fractie van een seconde knalrood. Paniekerig controleerde ik mijn haar even in de zijkant van de espressomachine, maar die was helemaal met stoom beslagen.

Max droeg een druipende, groene regenjas met daaronder een rood-wit Manchester United-shirt en toen hij zijn capuchon af

deed, zag ik dat zijn haar nog vochtig was van de douche. Of van de regen? Nee, duidelijk van de douche...

Meestal kijkt hij eerst een tijdje in de vitrine voordat hij zijn bestelling doet, maar vandaag kwam hij rechtstreeks naar de koffiebar toe. Ik keek haastig om me heen, half hopenend dat Sahara opeens zou verschijnen en Max' bestelling van me zou overnemen, maar ze was nergens te bekennen. Ik stond er alleen voor, met het zweet in mijn handen.

'Hoi,' zei hij. Terwijl hij glimlachte, gingen zijn jukbeenderen een eindje omhoog en begonnen zijn ogen te stralen. Mijn maag kneep zich nerveus samen. 'Ik geloof niet dat wij ooit kennis hebben gemaakt. Ik ben Max Nakamura.'

Dat wist ik natuurlijk allang. 'Hoi,' zei ik, terwijl ik mijn best deed mijn stem in bedwang te houden, zodat die niet oversloeg. 'Ik ben Jessica. Jessica Sheldon.' Ik mompelde mijn achternaam expres onduidelijk, maar afgaande op de manier waarop hij naar me knikte, had hij die wel verstaan. Zijn ogen bleven op mijn gezicht rusten en ik voelde dat ik nog roder werd.

'Jij bent een van de eigenaars hier, toch?'

Ik knikte en voelde mijn hals nu ook rood worden. Als hij dat wist, wist hij natuurlijk ook alles over het beroemde hondenincident. Net als iedereen. Stelde hij zich aan me voor omdat hij wel eens wilde weten wie zijn vijand was? Ik voelde me misselijk worden, ik wist zeker dat hij alles al over me wist. Dat kon niet anders. Dit was ons eerste gesprek, als je het een gesprek mocht noemen, en hij had natuurlijk een hartgrondige hekel aan me. Ik kon maar beter zo snel mogelijk zijn dubbele Americano maken – normale hoeveelheid, maar in een grote beker – en zorgen dat dit achter de rug was.

'Mag ik een dubbele Americano van je?' vroeg hij. 'Normale hoeveelheid, maar in een grote beker.'

Ik glimlachte flauwtjes. Terwijl ik druk doende was achter de espressomachine, hoopte ik dat hij zou denken dat ik zo rood was door de hete stoom.

'Leuke zaak heb je,' zei hij.

Mijn hoofd schoot omhoog. Begon hij nou een praatje? Met

mij? Hij, de populaire dierenarts, begon een praatje met een vrouw met mijn reputatie? *Nou, dacht ik. Misschien weet hij het dan toch niet. En dan moest ik natuurlijk snel iets terugzeggen. Maar niet over honden beginnen, alsjeblieft niet!*

‘Dank je,’ zei ik, als reactie op zijn compliment over het Spiegelcafé. ‘Ze doen het goed, hè, dit seizoen? Manchester,’ zei ik. En meteen kon ik mijn tong wel afbijten. Stom, oerstom!

Max’ ogen lichtten op. ‘Volg je het voetballen?’

‘Eh, niet echt.’ En daarom was het ook zo’n ontzettend stomme opmerking. Ik wist dat hij van voetbal hield, maar dat was nog geen reden om over een onderwerp te beginnen waar ik geen ene jota verstand van had. ‘Ik zag je sweatshirt en dacht dat je misschien fan van ze was. Maar... eh... ik weet niks van voetbal.’

‘O,’ reageerde hij, terwijl hij zijn grote beker dampende Americano van me aannam. Zijn wijsvinger raakte mijn pink even aan – zijn huid voelde verrassend warm. Hij glimlachte nog een keer, maar had duidelijk niets te zeggen als reactie op mijn bekenenis dat ik niets van sport wist. Dus hief hij in een groetend gebaar zijn beker naar me op en zei: ‘Bedankt.’

En dat was dus het einde van onze eerste – en waarschijnlijk laatste – armzalige conversatie. *Goed gedaan, Jess. Goed gedaan!*

Terwijl hij zich omdraaide, keek ik naar de achterkant van zijn nek en zag een paar natte druppels uit zijn haar over die prachtige, goudglanzende huid van hem rollen. *O Hot Max, als je eens wist hoe graag de grootste hondenhater van Madrona die nek van je zou kussen!*

Ik bleef hem nastaren terwijl hij de deur uit liep en zijn capuchon weer over zijn hoofd trok. Mijn hart maakte een duikeling omlaag toen ik zag dat hij buiten bijna tegen Leisl Adler op botste, onze concurrente, de eigenaresse van het café aan de overkant van het plein. De moed zonk me nog verder in de schoenen. Na het hondenincident was Leisl de eerste geweest om het Spiegelcafé binnen te struinen om me te verwijten dat ik het Natte Neuzenfestival voor altijd had geruïneerd. Ik wist zeker dat ze me haatte.

Toen Leisl bleef staan om een praatje met Max te maken, zag

ik haar met een boos gezicht naar ons café gebaren. Ik draaide me om en deed net of ik de espressomachine aan het schoonmaken was. Mijn ogen prikten. Het was voorbij. Afgelopen. *Kaput*. Leisl zou hem het hele rottige verhaal uit de doeken doen en dan zou Max nooit meer een woord met me willen wisselen.